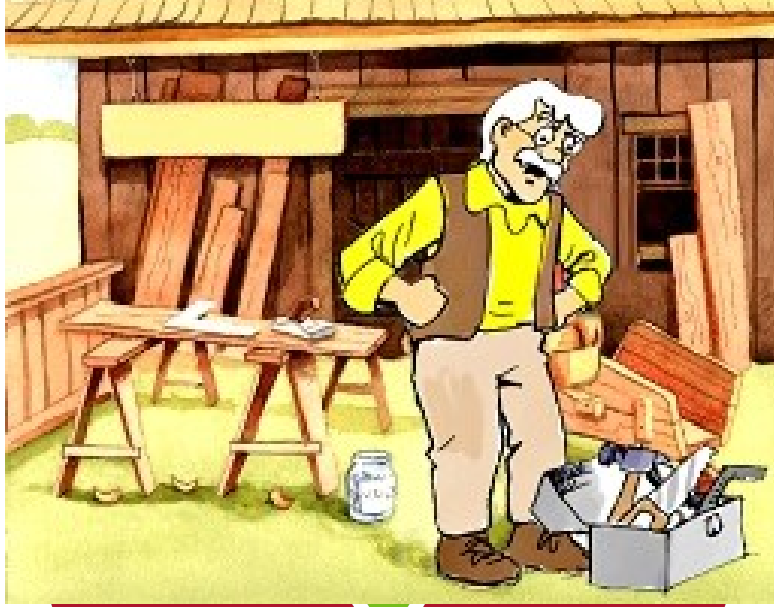

Yaşlı bir marangozun emeklilik çağı gelmişti. İşveren müteahhidine, çalıştığı konut yapım işimden ayrılmak ve eşi, büyüyen ailesi ile birlikte daha iyi bir yaşam sürme fikrinden söz etti. Çekle aldığı ücretini elbette özleyecekti.

Emekli olmak ihtiyacındaydı, ne var ki...

2002

Müteahhit iyi işçisinin ayrılmasına üzüldü. Ve marangozdan kendine bir iyilik olarak, son bir ev daha yapmasını rica etti. Marangoz kabul etti ve işe girişti, ne var ki gönlünün yaptığı işte olmadığını görmek pek kolaydı. Baştan savma bir işçilik yaptı ve kalitesiz malzeme kullandı. Kendini adanmış olduğu mesleğine böyle son vermek ne büyük talihsizlikti!..

İşini bitirdiğinde, işveren, evi gözden geçirmek için geldi. Dış kapının anahtarını marangoza uzattı. "Bu ev senin" dedi, "sana

benden hediye". Marangoz şoka girdi. Ne kadar utanmıştı! Keşke yaptığı evin kendi evi olduğunu bilseydi! O zaman onu böyle yaparmıydı?

Bizim için de bu böyledir. Gün be gün kendi hayatımızı kurarız. Çoğu zamanda, yaptığımız işe elimizden gelenden daha azını koyarız. Sonra da , şoka girerek, kendi kurduğumuz evde yaşayacağımızı anlarız. Eğer tekrar yapabilirsek, çok daha farklı yaparız. Ne var ki, geriye dönemeyiz.

Marangoz sizsiniz. Her gün bir çivi çakar, bir tahta koyar ya da bir duvar dikersiniz. **"HAYAT BİR KENDİNİ YAP TASARIMIDIR"** demiştir biri.

Bugün yaptığımız davranış ve seçimler, yarın yaşayacağınız evi kurar. Öyle ise onu akıllıca kurun. Unutmayın.

Yaptığımız her işin hakkını verin.

Dürüst ve insanca yaşamının hazzını alın.

2002

Hiç incinmemişsiniz gibi sevin.

